

var her og der, og få den dialog, der nu er kommet i gang.

Da jeg for 10 år siden som minister var i de tre baltiske lande og Polen som EU-minister, drømte jeg ikke om, at vi i Nordisk Råd skulle spille en af de største roller i overgangsfasen fra kommunistiske til vestligt orienterede samfund, som snart er medlemmer af NATO og EU. Nordisk Råd var isbryderen, som brød den kolde is og trak landene med til Nordisk Råds session i Island, så de opdagede, hvilke demokratiske spilleregler vi har. År efter år har den russiske Duma i Moskva, Skt. Petersborg, Kaliningrad og det nordlige område omkring Murmansk været repræsenteret og har derfor kunnet tage hjem og forklare, hvorledes de vestlige demokratier egentlig virker. Når vi ser tilbage på den tid, der er gået, er der sket en udvikling, som vi egentlig ikke selv har været klar over, at vi har været med til at skubbe i gang, og det er den, vi får resultaterne af de næste 4 måneder.

Så vil jeg også gerne sige om den nye samarbejdsform, der er kommet i Vestnorden, at vi skal tage imod den med åbne arme. De har nok følt det således i Vestnorden, at vi har koncentreret os for meget om Rusland og det baltiske område, Østersøområdet, og at Vestnorden ikke har været så interessant. Men den sammenslutning, man har lavet i Vestnorden, og samarbejdet med den inden for Nordisk Råd skal vi tage imod og være glade for, for netop på den måde kan vi udfordre hinanden. Der er ikke to meninger om, at hvis vi ikke har det arktiske samarbejde, er der ikke andre, der har det. Hvis vi ikke er med til at føre ydrefløjene USA og Rusland sammen med de nordiske lande i midten i Den Arktiske Komité, har vi ikke nogen berettigelse i det nordlige område. Miljøet er meget sårbart i det område, og jeg er glad for at kunne sige, at vi virkelig har været med til at få det til at overleve bedst muligt, uanset at man fra forskellige landes side har forsøgt at ødelægge det.

Hvis vi ser på det tidligere radio- og medie-kultursamarbejde, som heldigvis stadig er der, er det jo et af de steder, hvor der rent faktisk er det største kultursamarbejde i nogen organisation. Vi må takke for, at vi ikke har forladt det, men derimod er dem, der hævder det nordiske kulturelle samarbejde, også i det Europa, som mange af de andre lande også er medlem af.

Så kan man sige: Ja, det er jo en sjov sammensætning. Som hr. Ole Stavad sagde: Kan vi overhovedet få det til at gå videre? Island, Norge og Danmark er medlemmer af NATO, Sverige og

Finland er det ikke, men Polen er det allerede, og de baltiske lande er det snart. Bliver vi overhalet? Nej, det tror jeg ikke. Vi har vores egen samarbejdsform, som nok kun kan lade sig gøre i Norden.

Kl. 13.40

Til den diskussion, der var for et øjeblik siden, vil jeg sige, at jeg var den, der holdt det første sikkerhedsindlæg i Nordisk Råds Præsidium; længere er det ikke siden. Før den tid kunne vi ikke tale om sikkerhed, men ikke desto mindre løser Norden nogle af verdens største sikkerhedsproblemer med udsendelser gennem FN og andre hjælpeorganisationer, som bliver koordineret og dermed har deres berettigelse hele verden over.

Hr. minister: Se glad ud og tag med til festen for 50-års-dagen for Nordisk Råd, som har gjort store resultater gennem årene. Jeg synes, vi kan tillade os at fejre det, forstået på den måde, at vi nok har gjort meget mere, end folk egentlig har drømt om.

Margrete Auken (SF):

Bare først en lille bemærkning til hr. Kaj Ikast: Nu gør vi altså det gamle Nordisk Råd værre, end det var. I og for sig måtte vi jo sige, hvad vi ville, vi fik ikke irettesættelser for at have et åbent sprog, og vi måtte også snakke alt den sikkerhedspolitik, vi ville, men vi kunne ikke lave vedtagelser. Det, som har været spændende, er, at vi nu er kommet i gang med at lave noget, som faktisk flytter nogle ting. Jeg ville godt have taget en kort bemærkning, men nu siger jeg det her, så vi lige har sammenhæng i tingene.

Jeg taler i dag på vegne af hr. Kristen Touborg, som er ude at rejse, så jeg har måttet sidde og tage det forfra efter i mange år ikke at have beskæftiget mig med det.

Jeg vil først gerne sige tak for ministerens redegørelse, selv om det var en lille træningsøvelse at holde sig vågen og komme igennem den, og jeg ikke synes, den er ret skæg. Men det, som jeg måske er mest ked af, er, at det er svært at se, hvordan det faktisk går med det nordiske samarbejde. Det var ikke sådan, at man kunne læse, at de og de ting flytter noget i øjeblikket, så jeg har måttet lytte nøje til debatten. Men jeg kan forstå på de papirer, der ligger til mig fra hr. Kristen Touborg, at vi alligevel skal takke ministeren meget, fordi vi har fået en minister, som har lyst til at være med i det nordiske samarbejde, gerne vil opprioritere det og har tænkt sig at deltag hele vejen igennem. Det mener jeg virkelig